

designer

Marc Sadler in zijn
werkplaats [1]

Wastafel Kalla
voor Karol [2]

[2]

DE VECHTLUST VAN MARC SADLER

Of-of kan en-en worden

Reneé de Haan

Marc Sadler blijft met 65 jaar iets jongensachtigs houden, gedistingeerd ook, af en toe gekweld omdat hij niet precies mag maken wat hij wil. “Het wordt een beetje saai om altijd met dezelfde mensen over de hele wereld aan gelijksoortige producten te werken, dus ik kick op speciale privé-opdrachten die iets bijdragen aan wellness.” Zo mocht hij onlangs voor Danese een ergonomische chaise longue van glasvezel ontwerpen. “Deze Cocoa kan uitstekend tegen water en is dus ideaal voor buiten. Voor een andere klant ben ik bezig met een project geheel achter glas en voorzien van alle elektronica die je kunt verzinnen. Die opdrachtgever mag ik nog niet bekend maken, maar hij is vergelijkbaar met de lampenproducent Foscorini.” “Met een bedrijf samen groot worden, dat vind ik het allermooiste, dus eerst kleine items en later veel ruimer dingen durven neerzetten. Nu heb ik nieuwe opdrachtgevers met andere voorstellen en moet ik bijna een nieuwe taal in vormgeving uitvinden. Verfijning, daar is momenteel weer ruimte voor, om in die maalstroom van veel hetzelfde alles net anders te doen.” Het klinkt allemaal een beetje raadselachtig, want van dergelijke projecten mag nog niets naar buiten zonder toestemming van de producent. De ideologie van Sadler begint tijdens het gesprek steeds meer vorm te krijgen. Te beginnen met een heldere kijk op elektronica.

“Elektronica is een ander instrument van het orkest binnen de badcultuur. Daar moet je gedoseerd mee omgaan, dus een iPod-aansluiting en speakers overal vast inbouwen, daar zie ik het nut niet van in. Ik geloof dat naar muziek luisteren ook buiten de badkamer kan en anders neem je die iPod maar los met die speakertjes mee het bad in. Het scheelt je ook nog eens driehonderd euro! Liever ontwikkel ik een jet die minder water verbruikt of een goede deursluiser in plaats van die rinkeldekinkel als je een kastje dichtdoet. Bij een klein bedrijf zit ik goed, want ik mag dingen bedenken die een dialoog aangaan met allerlei culturen omdat ik antwoorden zoek op algemene vragen.”

VOORLOPER Nu lijkt hij in zijn manier van praten op een technisch ontwerper, terwijl veel van zijn design spannende stroomlijnen heeft, zowel bij wastafels als douches waarbij hij een voorloper maakte van de instapversie. Jaren geleden vocht hij ook als eerste voor de bad-douche met lage instap voor ouderen en kinderen. Veiligheid staat hoog op zijn prioriteitenlijst als het om de badruimte gaat. Overal gaf hij er lezingen over en nu het gemeengoed is, wil hij terug naar een nieuw begin. Schouderophalend klinkt het: “Mij interesseert het totaal niet wat de grote firma’s doen, zoals een Teuco of Albatros en evenmin wat die ambachtsman allemaal zit uit te broeden. Hier, in mijn kop worden de ideeën

Al decennialang is Marc Sadler bepalend voor badkamers van Boffi, Ideal Standard, Axa, Kerasan, Treesse en onlangs ook Karol. Zijn passies voor kunststof, sportartikelen, verlichting en meubels zijn goed te verenigen in een wellnessomgeving. In de binnenstad van Milaan runt hij een bolwerk van creativiteit.

[1]

[1]

geboren en daar wil ik eigen oplossingen vinden voor dat hele fenomeen wellness. Voor de consument is dat net begonnen. Ik moet voor hem ontdekken wat de waarde betekent, of het zin heeft. Dus niet met je bril op een soort knopjespuzzel bedienen en dan ineens splash gaat die douche lopen... dan wordt wellness badness!”

‘Er is weer ruimte voor verfijning’

“Ik denk nog steeds aan ouderen en kinderen, los van het esthetische. Ze moeten blij kunnen douchen of baden. En dan dat gezeur over waterverbruik... iemand bedenkt een reductie, een vondstje, en dat moet direct als baanbrekend in praktijk gebracht worden. Kranen met speciale effecten, het lijkt de kermis wel. Denk nou even verder na mensen, kom met een wezenlijk antwoord, voor jaren! In die zin ben ik een echte Vola-aanhanger, die Denen doen het grondig. Als je water en lucht zo mengt dat je alleen water uit de kraan krijgt, spaart dat een hele leiding uit. Wellness... ik weet het niet... er zit ook zoveel status omheen, zeker hier in Italië. Imponeren met je bad, wat een kinderlijk gedrag.” De zucht verdiept zich gaandeweg. Over het gebrek aan

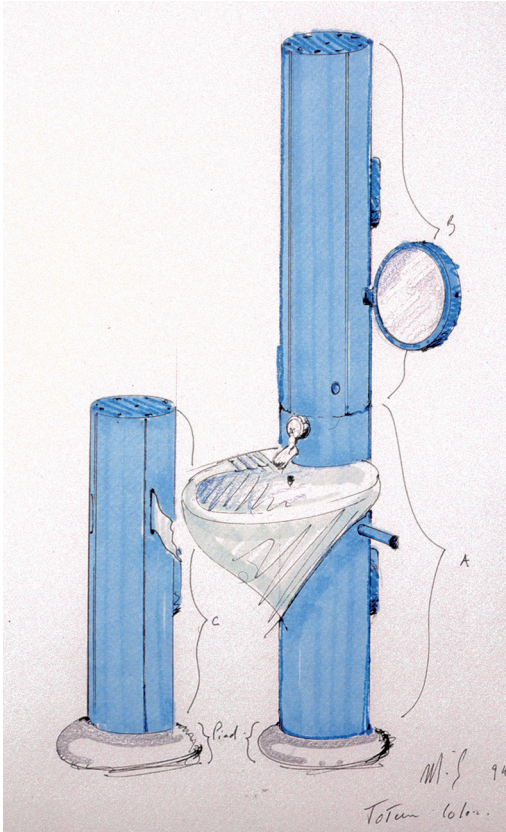
zelfbewustzijn bij de gebruikers, het goed isoleren van leidingen dat besparingen meebrengt die niet uit die kraan hoeven te komen. “Als het oppervlakkig wordt, met een kakofonie aan kleuren en harde jets, dan ga ik gruwen... wat is het nut hiervan? Voor Ideal Standard heb ik veel experimenten mogen doen waar ik nu nog profiteer van. Vijf jaar terug heb ik ze verlaten want ze weten echt niet waar ze mee bezig zijn op lange termijn. De filosofie, daar gaat het uiteindelijk om. Als je in dat traject een fout maakt, is dat minder erg dan zonder visie een bombardement van nieuwe producten op de markt loslaten. De technische expert van Ideal Standard is een yes-man, een gewone man die vroeger bij mij heeft gewerkt. Bevlogenheid, dat moeten we hebben! En durf om ook gewoon ‘no’ te zeggen.” Hij lacht dat deze doopceel niet in een klacht moet uitmonden en dat hij vooral zijn zucht van verlichting wil delen. Hoe mooi kan wellness zijn, hoe bevrijdend en zelfs de rust bieden waarop de mens verder kan? Vraagt hij zichzelf hardop. Om het antwoord persoonlijk in te vullen. “Voor mij begint het met een heel fijne manier om jezelf te wassen en een beetje verzorgen, ruimte voor jezelf maken. Make-up kiezen of een mooie crème, op een

[2]

massagebed alles loslaten, muziek luisteren... maar niet omdat die iPod-aansluiting er zit; je kiest er zelf voor. Ik zie direct een open verbinding met de slaapkamer. Goed licht, bewust voor de relax afgestemd en voor de sfeer. Dus er mag wel een hi-techzone zijn maar dat is meer als een auto waarmee je vooruit komt. Echte wellness haakt naar de ziel, ben-essere. Dat is een totaalbeleving. Bij technisch design krijg je een rare verdeling: ik maak de kraan, een ander de tegel, weer een derde de buizen en dat moet dan een geheel opleveren. Maar hebben we hiermee een probleem gesteld of opgelost? Zolang mensen in publieke toiletruimten niets durven aan te raken en zelfs vies zijn van de kranen, de deur met hun voet dichttikken, heb ik nog een missie!”

VOORAVOND De rijkdom van denken en de armoede van mogen uitvoeren, in dat spanningsveld heeft hij met Kerasan een kleine firma gevonden die wel die beide zaken bij elkaar wil brengen. Hij mag na jaren weer een echt geheel presenteren, met de wastafel Cento in veel gedaanten als eerste stap. Lachend klinkt het: “We hebben twee hersenhelften, dus die ene is gericht op goede service, kwaliteit en efficiëntie maar die andere zoekt naar beleving. Designers

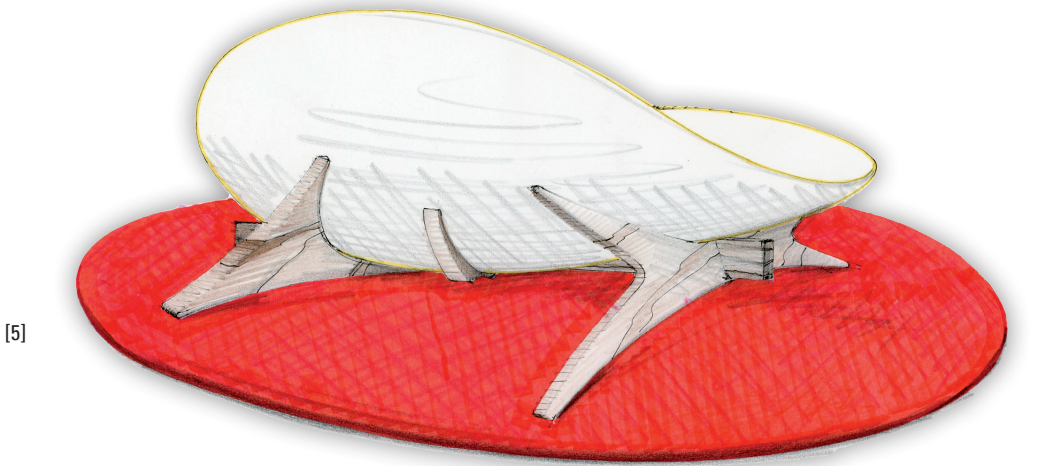

[3]

moeten allebei doen, maar vooral dat laatste niet laten ondersneeuwen door de commercie. Wij zijn veel rijker dan onze ouders, we hebben meer plaats voor wellness en wat gebeurt er? We komen nooit verder dan formele antwoorden, het blijft of-of terwijl het wel degelijk én-én kan zijn, maar dan moet je heel anders denken.” “We staan aan de vooravond van nieuwe ontwikkelingen en ik kies voor die directeur met emoties. Die anderen komen bij mij omdat ze ziek zijn en beter willen worden. Ik zoek de gezonde die verder wil groeien! Kerasan geeft me die kansen, die ik bij Ideal Standard nooit heb gehad. In keramiek of kunststof, quasi non-design, dus wat je niet ziet maar waarvan wij weten dat er iets bijzonders in schuilt. Qua techniek blijkt dat verstoppen veel lastiger, die verfijning dus. Ik wil dat we op die manier met onze wellnessbijdragen, die een geheel vormen, de interieurarchitecten weer voor honderd procent kunnen voeden. Nieuwe mogelijkheden, zullen we het daar maar weer eens over hebben?” www.marcsadler.it

[4]

[5]

[6]

Voorloper van de inloop-douche Idea [1]	Spraakmakende Totem voor Boffi in 1992 [4]
Samenwerking met Kerasan breidt zich uit [2]	Schets voor Cocoa [5]
Schets voor Totem [3]	Poefstoel Cocoa van Danese ook voor buiten [6]